

[Henry Christensen.]

behovet vil vokse stærkt med den øgede udfordring, vi i det fremtidige Europa kommer ud for. Derfor er den politik, finansministeren er i færd med, et skridt tilbage; den bygger på det misundessynspunkt, at alle jo ikke kan spare op, og derfor er denne regel kun til gavn for nogle. Men de mennesker, der ikke kan spare op, er måske, når alt kommer til alt, dem, der har den største gavn af, at opsparingen bliver stor nok i Danmark; det er dem, der er afhængige af, at der bliver udvikling nok i dansk erhvervsliv og på danske arbejdspladser, at der bliver opsparing nok til boliger osv. Derfor skulle ministrene i stedet for at bygge på et forkert misundelseskompleks hellere bruge den autoritet, de dog gerne endnu skulle have lidt tilbage af, til at gå ud og forklare opsparingens betydning for befolkningen. Ministeren tror måske — og det ligger vel også i den socialistiske politik — at han så kan gå den vej at beskatte sig til så meget desto mere; men det er en dårlig vej, en dyr vej og en ineffektiv vej; det viser erfaringen i alt for stor udstrækning.

Derfor er det også ganske interessant at bemærke, at medens man nu i Danmark har fået et socialistisk flertal, der straks er parat til at bruge sin magt til at slette disse opsparingsfremmende foranstaltninger, har man i Norge fået liberalt flertal — eller et borgerligt flertal, hvad man vil — og dette flertal gør lige det modsatte: indfører regler af den art, vi hidtil har haft i Danmark. Det viser ganske klart den væsensforskel, der er i det politiske grundsyn. De 49,1 pct. af vælgerne, der stemte på de to socialistiske partier, får nu følgerne deraf at mærke.

Hr. Egon Jensen har efter min mening kun ret i én indvending, nemlig at sådan som reglerne er udformet, er der den skævhed i dem, at opsparingsincitamentet på en måde er størst for de større indtægter. Denne indvending har vi været enige i, og derfor stillede vi i vort skatteoplæg og under skattereforforhandlingerne det klare forslag, at man i stedet for et nedslag i den skattepligtige indkomst skulle give et ensartet nedslag i skatten, således at opsparingsincitamentet blev lige stort. Gør man det, har man fjernet grundlaget for hele denne del af den argumentation, som

hr. Egon Jensen byggede sin modstand mod den nuværende ordning på. Det er venstres og også andre partiers opfattelse, at man skal gøre det på den måde, så man skal ikke diskutere ordningen uden hensyntagen til det konkrete forslag, vi har stillet. Den del af argumentationen falder altså væk. Vi er parat til at ændre dette forhold, vi ønsker det ændret, og skal jeg give et råd til finansministeren, skulle det være, at han gik hen til sin samarbejdsven, hr. Aksel Larsen, og sagde: „Hør, det er vist meget fornuftigt, hvad de andre partier siger. Skulle vi ikke også handle fornuftigt? Mon ikke vi gavner både lønmodtagerne, samfundet og erhvervslivet, hvis vi gør det og altså koncentrerer arbejdet om at ændre nedslagsreglen, så det bliver et ensartet nedslag i skatten for de forskellige grupper i stedet for som nu et nedslag i den skattepligtige indkomst?“

Sådan som regeringen her ønsker det, er det ganske klart, at det vil møde mit partis ubetingede modstand. Vi har den opfattelse, at man skulle gå den modsatte vej: øge omfanget af incitamentet til privat opsparing, og at man, jo mere man gør det, gavner hele den danske befolkning med hensyn til de opgaver og udfordringer, der ligger for.

Haustrup Clemmensen: Denne debat finder sted på et tidspunkt, da Danmark vel har europæisk højerekord i renteniveau, og da renteforskellen mellem Danmark og mange af de lande, vi skal konkurrere med, er blevet stadig større. Ingen kyndig kan være i tvivl om, at der hermed er tale om en alvorlig forringelse af dansk konkurrenceevne og dermed en svækkelse af beskæftigelsesmulighederne. Det tårnhøje danske renteniveau er jo netop et udtryk for, at de opsparede midler ikke er tilstrækkelig store i forhold til de investeringsopgaver, det danske samfund er stillet over for. Det klareste og tydeligste udtryk herfor har vi vel i obligationskursernes højde, der netop meget tydeligt viser, at der ikke er tilstrækkelig kapital at investere i byggeriet.

Når det er baggrunden — og det vil dog vel være svært selv for finansministeren at benægte det — må man have lov til i al stilfærdighed at sige, at det er et ejen-